

Tóth Erzsébet

Gyerekgyilkosok

köszönöm, hogy rám szavaztál

*titkolnak valamit, érzem a levegőben / édes, bársonyos hangja először nem is
gyomromban remeg a szívem / tetszett, kisfiús volt, ügyetlenül mozgott
mi lehet az öcsémrel / a produkció se volt éppen falrengető, de volt
mennyre hiányzik most a rimánkodása / valami benne, ami megbabonázott
hogy írjak valamit, csak hogy tudja / annyira, hogy telefonálásig vetemedtem
hogy élek, gondolkodok rá, meg hogy szeret / arra meg álmomban se gondoltam
hiányzom neki, persze egyszer se írtam / hogy ő maga fog válaszolni
nem gondoltam, hogy ilyen mimóza / a drága kis hangján, köszönöm, hogy rám
ennyire a szívőre veszi, attól félek / szavaztál, nekem mondta, egész közelről
bedugták valami intézetbe / szerelmesen, mintha már régen ismerne
azt nem élné túl, talán / beleremegtem, aztán még sokszor akartam hallani
az kellene hogy otthonról / nem is néztem a műsört, csak nyomtam a gombokat
megmeneküljön, a génektől nem lehet / hogy újra halljam, már hallanom se kell
megszabadulni, sok az ismeretlen tartomány / fel tudom idézni, amikor akarom
bennünk, az öcsém nagyon keveset beszél / az én koromban ez nevetséges
de sokat tud, és mindenről megvan / duplán a fiam lehetne, talán a fiamat
a véleménye, csak nem köti az orrunkra / keresem benne, hiszen volt nekem
inkább másra figyel / illetve hát lehetett volna, ha meg nem ölöm, nem adtam
mintha angyalokkal diskurálna / neki esélyt az életre, nincs nap azóta, hogy
meg sem próbálja használni az emberi nyelvet / meg ne kérdezném magamtól
fogalmam sincs hol tanulta a szeretet / fiú lett volna vagy lány, naná, embert
a hűség a várni fogok rád szavakat / faragtam volna belőle, akkoriban még nem
honnan veszi, hogy jó vagyok / lehetett előre megválasztani a kölykök nemét
amikor minden ellenem szól / talán még apás szülés sem volt, az ő apja persze
talán tényleg van valamiféle / tuti nem ért volna rá megnézni, ahogy az
lélek, tudnám mit csinál most / én apám se tántorgott be a kórházba megnézni
kódorog az utcán, nem hiszem / engem meg az anyám, ha egyszer lány lettem
inkább a szobában ül, ahogy szokott / meddig fogok még ezért vezekelni
csöndesen / nem akartam hogy beleszülessen egy ilyen összekuszált életbe*

hűvösre tettek

*hűvös az nincs / fájntos kis börtön ez, tapló a nyelvem a szomjúságtól
saját levemben sülök porhanyósra / miért ne negyven fokos hőségben legyen
az ördög már a csontjaimat szopogatja / vízhiány, minek a raboknak víz
az a baj, hogy még élek / ha fürödni akartok, menjetek az ombudshoz*

mocskos és nedves vagyok / kérjetek tőle intimzuhanyt is, mert bűdösek vagytok
jó lenne fázni, hóban hemperegni / milyen élete lett volna, az apjának
de csak a tücskök üvöltének / már volt két gyereke és rajtam kívül is volt
szétrobban tőle az agyam, megsemmisülök / szeretője, a feleségéről nem
vali azt mondja basznak a kabócák / beszélve, össze-vissza szülnék ezek
nem tudom, miért beszél ilyen csúnyán / mostanában, nem baj, ha nincs apa
így éli ki a sötét ösztöneit / van inkubátor, van kuka, vannak igyekvők, magányos
most is belezúgott abba a csipás megasztár / anyák, el is vetélhetnek, mint ez itt
majomba, benne legalább van romantika / mellettem, ahogy sejtem, most is közel
nem úgy, mint bennem, azt hiszem / van a teherbeeséshez, annyira odavan az
megirigyeltem a rajongását, mert már / álszent, szépfiú orvosáért, aki hurcolja
találtam magamnak én is valakit / ide-oda, csak nehogy véletlenül felcsinálja
akiért rajonghatok / de ki vagyok én, hogy ítélkezzek, hogy ne lenne magányos

féderer

teniszező és fédérernek hívják / amikor az összes apja és anyja közül egyik se
ez még semmi, ha csak a szemét nézem / jött be hozzá meglátogatni
olyan, mintha a szerelmem lenne / beszélt valami fiútestvéréről is, jó kis
pedig már rég azt hittem, hogy elfelejtettem / firma lehet a leveleivel
elég volt arra a képre nézmem / mindenkinek kell valaki, akire gyöngéden
és eszembe jutott minden / gondolhat, aki elviselhetővé teszi az itteni életet
bandzsit egy picit / ha lenne fiam vagy lányom, nem akarnám, hogy
beleszédülök, elfeledkezem mindenről / meglátogasson, valószínűleg akkor
magamhoz nyúlnék / én se lennék itt, egyetemre járnának, jó gyerekek
ha nem lennék ilyen undorító / lennének, talán apjuk is került volna valahonnan
kikészít ez a nyár, miféle tanácsot adhatnék / rendes, tisztességes apa
az öcsémnek, amiben nem lenne képmutatás / az a baj, hogy én még mindig
hogyan éljen, ha én azt tudnám / a meg nem született gyerekem apját szeretem
hogy meg fogom nézni fédérer / nem bízott bennem és én sem benne
legújabb meccsét, látni szeretném, hogy mozog / fiatalok voltunk, azt hittük
el kell terelni valamivel a figyelmemet / hosszú még az élet, hát nem volt hosszú
amióta azt is megtiltották, hogy dolgozni menjek / észre se vettem
mert bomlasztom a hangulatot / és elröpiült, miért kell a régi dolgokon rágódni
halmozottan hátrányos kirekesztésben van részem / mert nincsenek újak
valinak könnyű, ő soha nem is akart dolgozni / csak az a régi tavasz, amikor
nem hajlandó elárulni, miért van itt / mindent elrontottam, féltem, már tudom
vezeklésből, mondja, tudnám, mi az a vezeklés / hogy az volt a szerelem
gyerekgyilkosság, súgta gonoszul az ór / nem volt nap azóta nélküle, húsz éve
de hiszen a gyilkosokat máshova rakják / fáj bennem a kisbabám helye
nem tudok segíteni az öcsémnek / nem múlik el, ahogy megyek haza a májusi
gyerekgyilkos vagyok én is / orgonazáporban és csorog végig a vérem